

Arrest

nr. 72 022 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede en derde verzoekster komen op 20 januari 2009 het Rijk binnen waarbij zij op diezelfde dag asiel aanvragen. Eerste verzoekster komt op 19 november 2009 het Rijk binnen en dient diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Nadat tweede en derde verzoekster eerst erkend werden als vluchteling beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 april 2011 tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 april 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 september 2011

wordt het beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 66 167 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.3. Op 15 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

- ten aanzien van eerste verzoekster:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten: A.M. {...}

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 02/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. {...}”

- ten aanzien van tweede verzoekster en haar kind:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten: A.L.L.. {...} + 1 kind A. P. {...}

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 02/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. {...}”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM alsook schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Voorts voeren zij een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

"MIDDELEN

EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;. Schending van artikel 3, 8 en 13 van de EVRM Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust. Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit. Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel; Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd:

"..."

- Dat het bevel om het land te verlaten genomen wordt alvorens dat de termijn tot Cassatie voor de Raad van State verstreken werd hetgeen artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;*
- Dat dit in casu bijzonder dramatisch is, vermits de verzoekende partij effectief als zwaar ziek is en als dusdanig zou kunnen worden beschouwd en dat zij de kans niet heeft gehad om haar aanvraag ontvankelijk te horen verklaren, om de heel bijzondere reden dat zij door een gewezen dokter behandeld en verzorgd werd, daar waar van deze persoon achteraf gebleken is dat zij geen recht meer had de geneeskunde te beoefenen;*
- Verzoekende partij bevindt zich werkelijk in een geval van overmacht*
- Dat derhalve niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van terugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemederende behandeling.*
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;*

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, waar haar leven in gevaar is omwille van de omstandigheid dat het niet met zekerheid vaststaat dat verzoekende partij zal worden behandeld, daar waar de zorgen noodzakelijk zijn

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt., ondanks het feit dat de DVZ over het administratief dossier beschikt, inbegrepen de beslissing van de RVV naar dewelke de beslissing uitdrukkelijk verwijst;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duidt; Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);» Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden; Dat derhalve thans niet vaststaat dat verzoekende partij geen aandoening heeft die in België dient te worden verzorgd en dat thans niet met zekerheid kan worden aangehaald dat verzoekende partij niet aan een ziekte lijdt die in geval van uitvoering van het gegeven bevel, een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft Dat derhalve niet vaststaat dat de getroffen beslissing art 3 EVRM niet schendt,»

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van *nietigheid* “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat verzoeksters zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet en motiveren zij dat verzoeksters in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, immers zijn zij niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.5. In zoverre verzoeksters de mening zijn toegedaan dat hen geenszins de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten mochten afgeleverd worden omdat de termijn voor het indienen van een cassatieberoep niet verstreken is, wijst de Raad erop dat het feit dat een cassatieberoep wordt ingediend en hangende is tegen het arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zelfs wanneer dit toelaatbaar wordt verklaard, op zich niet verhindert dat aan de betrokken vreemdeling(en) op grond van voormeld artikel 75, §2 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk cassatieberoep kent immers geen opschortende werking. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2011 moet dan ook rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht, tenzij en totdat de Raad van State er anders zou over beslissen. Aangezien het arrest van 2 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer, waarbij geoordeeld werd dat verzoeksters niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat verzoeksters bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Met dit arrest heeft de Raad reeds een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in ogenschouw genomen. Zoals hoger gesteld is dit arrest nog steeds aanwezig in het rechtsverkeer. Verzoeksters maken met hun betoog dan ook geen schending van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM aannemelijk.

2.6. Verzoeksters beschouwingen inzake de overmachtsituatie waarin ze zich zouden bevinden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen mist elke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoekster niet alleen opgevolgd werd door dokter Glorieux, maar tevens door dokter Muylaert, zodat het gegeven dat dokter Glorieux geschorst zou zijn, hen hoegenaamd niet verhindert een aanvraag op grond van medische redenen in te dienen. Bovendien zijn er naast hogergenoemde dokters meerdere artsen in België waartoe verzoeksters zich konden wenden om een medisch attest te verkrijgen ter ondersteuning van een eventuele aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters maken geenszins aannemelijk dat zij zich in de onmogelijkheid bevonden of bevinden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling bovendien om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520), hetgeen in casu niet het geval is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER